

Ba Tôi

Vũ hoàng Hoa

Ba Mẹ tôi chỉ có một “tiểu thư” là tôi. Ngày nhỏ, Ba cưng tôi lắm. Suốt đời, tôi chỉ bị Ba đánh hai lần. Lần đầu tiên vì ngày ở mẫu giáo, một lần Ba đến đón trẻ mà trời đã về chiều, tôi, lúc ấy chỉ hơn 4 tuổi một chút, sợ quá, khóc lóc, xin bác tài xế xe trường cho về cùng các bạn. Lúc Ba tôi đến, tìm quanh tìm quất chẳng thấy tôi đâu, Ba tôi khiếp quá! Tìm mãi, tìm hoài không ra con bé, Ba tôi đành dắt xe về! Tới nhà, thấy tôi đang cười toe toét với hai em, Ba tôi nổi quạu, lôi con bé ra, phết cho mấy “chả lông gò”. Con nhỏ vừa thút thít khóc vừa đưa bàn tay nhỏ xíu xoa mông. Chập sau, dường như Ba đã nguôi giận, ông kêu tôi lại, ôm tôi, vỗ về:

- Thôi! Để ngày mai Ba ghi tên cho con đi xe trường!

Ngày nhỏ, tôi ngủ với Ba vì Mẹ tôi bận hai em trai tôi còn nhỏ, một em hai tuổi và em út mới mấy tháng! Đêm nào cũng vậy, trước khi ngủ, Ba kể chuyện cho tôi nghe và xoa đầu cho tôi ngủ. Tôi ôm tay Ba và ngủ ngon lành. Có lần Ba phải đi công tác, xa nhà cả tuần lễ. Tối, tôi ngủ một mình. Tôi không sợ ma nhưng nhớ Ba, nằm khóc thút thít, Mẹ tôi vừa phải bồng em bé út vừa dỗ tôi. Tôi khóc chán, mỏi mắt, lăn ra ngủ. Một lần khác cũng vậy, Ba đi công tác, tôi lại phải ngủ một mình nhưng kỳ này tôi không khóc hu hu nữa! Tôi nằm yên, nước mắt chảy dài lặng lẽ trong bóng đêm. Văng vẳng đâu đó, tôi nghe có tiếng ngâm thơ từ chiếc radio của nhà hàng xóm, giọng ngâm buồn nã nuột! Và trời mưa! Hai mối sầu lấn vào hồn tôi. Và kỷ niệm ấy theo tôi cho đến bây giờ, nên tôi rất ghét ngâm thơ. Cứ mỗi lần mở radio hay TV mà có chương trình ngâm thơ là tôi tắt cái cụp, còn nếu vì có Ba Mẹ hay các em đang xem, không tắt được là tôi trốn đi chỗ khác, kiếm bông gòn, bịt chặt hai tai!

Ba tôi là giáo sư Pháp văn. Lũ nhóc, học trò của Ba cứ chọc Ba là Pháp sư và gheo tôi, mà tụi nhỏ coi như chị hai của chúng là “sư tử”! Thật là! Nhất quỷ, nhì ma...!

Ba tôi có những tư tưởng rất ngộ mà tôi thấy Ba có lý, chẳng hạn Ba nói không có ai ăn mặn, chỉ có người ăn nhiều, kẻ ăn ít muối thôi vì ăn mặn làm thức ăn dở đi, nghe phải chú! Ba là người hiền lành. Một người chồng tốt, một người cha gương mẫu. Với tôi, Ba còn là giáo sư giỏi. Nhờ học thêm Pháp văn với Ba nên tôi mới đủ khả năng theo Tú tài ban C, thường chỉ dành cho các anh chị chương trình Pháp. Sau này, khi chúng tôi “vinh thăng” Ba lên chức ông nội, ông ngoại thì Ba cùng với Mẹ trở thành hai baby sitters chuyên nghiệp và miễn phí!

Ba Mẹ tôi đã có một đời sống hôn nhân hạnh phúc nhưng hạnh phúc nào (cũng như quy luật của cuộc sống) rồi cũng chấm dứt! Mẹ tôi đã ra đi trước! Bỏ ba và các con cháu... Mẹ tôi rũ hết bụi trần để lại tiếc thương cho Ba và chúng tôi! Ngày tiễn đưa Mẹ, nhìn Ba, một ông già tuổi sắp thế kỷ, vẫy tay chào Mẹ với hai hàng nước mắt trên gương mặt già nua... lòng tôi quặn thắt!

*Ba bây giờ ...
Hồn ta là dực điếu
Từ ngày em xa tôi
Lẻ loi đứng bên trời
Ngậm ngùi xếp cánh thôi !*

Ba tôi bây giờ đã vượt qua được một thế kỷ sống! Ba tôi đã yếu nhiều nhưng cảm tạ ơn Trời, Ba tôi vẫn còn tương đối minh mẫn nên chúng tôi cũng đỡ vất vả!

Ba ơi!

Chúng con thương và biết ơn Ba lắm! Ba là cây tùng cao cả che chở cho chúng con mãi mãi, nghe Ba! Và mai này, nếu Chúa có gọi Ba thì Ba nhớ đừng trả lời điện thoại viễn liên của Ngài, nghe! Ba sẽ để cho Chúa lời nhắn: “I’m sorry that I missed your call! Please leave me a message, I’ll call you back as soon as I can” nhưng đừng bao giờ gọi lại, nghe Ba!

Trong nỗi nhớ Ba thật đầy và thật buồn!

Vũ hoàng Hoa